

## عنوان مقاله:

شهرسازی و توسعه ناپایدار شهری؛ مطالعه موردی متروپل تبریز

## محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

## نویسندگان:

محمد جام کسری - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری مولف رابط

امیررضا زارعی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری

محمد جدیری عباسی - فوق لیسانس عمران و مدرس دانشگاه

مجید کریم نژاد - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

## خلاصه مقاله:

متروپل تبریز بزرگترین مجتمع زیستی شمال غرب کشور است که به لحاظ موقعیت مکانی ویژه، از حوزه نفوذ بسیار وسیعی برخوردار بوده و به سبب مرکزیت سیاسی، اداری و تمرکز فعالیتهای صنعتی، اقتصادی، دانشگاهی و سطح بالای تخصص و خدمات به عنوان قطب جاذب و شهر مسلط نقش ماکروسفالی (بزرگ سری) را در منطقه ایفا نموده و به همین دلیل بطور مداوم بر گستره فضایی آن افزوده می شود. این شهر طی دهه های اخیر رشدی شتابان، لجام گسیخته و بی قوارهای داشته و تحولات جمعیتی و کالبدی نا باورانه‌ای را تجربه کرده، بطوریکه نوعی شهرسازی نااندیشیده و ناپایدار در آن به وقوع پیوسته است. براین اساس، مقاله حاضر با روش تحلیلی- اسنادی و با هدف بررسی و ارزیابی ابعاد ناپایداری حاصل از الگوی توسعه 1335 به رشته تحریر درآمده است. یافته‌های تحقیق نشان میدهد که - ناموزون تبریز بین سالهای 85 توسعه و پراکنش فضایی شهر باعث کمبود و گرانی زمین و مسکن، تخریب باغات و اراضی کشاورزی، فرسودگی و تهی شدن بافت قدیم، تنزل اعتبارات فرهنگی و هویت تاریخی شهر، دست اندازی شهر بر روی مناطق ناپایدار و نواحی بالقوه خطرناک، از بین رفتن جنبه های زیبایی شناسانه شهر، ظهور و گسترش مناطق حاشیه‌نشین، ادغام روستاهای پیرامون و تغییر نقش آنها شده و قابلیت‌های زیست محیطی این شهر را به مخاطره انداخته است. از سویی عدم انطباق توسعه فضایی شهر با ظرفیت زیرساختها و فضاهای شهری و به عبارتی عدم حاکمیت برنامه‌های اصولی شهرسازی بر گسترش شهر منجر به عقب ماندگی روند شهرسازی از شهرنشینی بیرویه شده و این شهر را از منظر توسعه پایدار شهری به زیر سوال برده است

## کلمات کلیدی:

توسعه فضایی ، پراکنش شهری ، توسعه پایدار شهری ، متروپل تبریز

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/274234>

